

АМАЗОНКИТЕ НА МОСАД
Невероятните жени в израелските тайни служби

THE MOSSAD AMAZONS. THE AMAZING WOMEN IN THE ISRAELI SECRET SERVICE

Copyright © 2021 Michael Bar-Zohar and Nissim Mishal

© Ивана Пенева, превод от английски

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4798-4

МИХАЕЛ БАР-ЗОАР
И НИСИМ МИШАЛ

АМАЗОНКИТЕ НА
МОСАД

НЕВЕРОЯТНИТЕ ЖЕНИ В
ИЗРАЕЛСКИТЕ ТАЙНИ СЛУЖБИ

Превод от английски:
Ивана Пенева

 ciela

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение. ЛИАТ ДО АВТОРИТЕ: Една лохемет разказва	9
Извънредна глава. ТРИО: Нина, Мерилин и Кира.....	11
Част първа. Авангард.....	23
Глава първа. САРА: Смърт на връх Кармел	25
Глава втора. ЙОЛАНД: Раменете ѝ са подплатени с тайни	31
Глава трета. ШУЛА: Мосю Шула с кодово име Перлата	48
Глава четвърта. МАРСЕЛ: По-добре смърт, отколкото мъчения.....	76
Глава пета. ВАЛТРАУД: Мистериозната госпожа Лоц	90
Глава шеста. СВОБОДА!.....	106
Част втора. Малкия Исер набира амазонки.....	115
Глава седма. ЙЕХУДИТ: Фламенко в Буенос Айрес. Едно момиче от Йерусалим	117
Глава осма. ИЗАБЕЛ: Високи токчета в Кайро	136
Глава девета. НАДИН: Трагична любовна история.....	153
Част трета. Господин Майк Арари и неговите дами.....	161
Глава десета. МАЙК	163
Глава единайсета. СИЛВИЯ РАФАЕЛ (1) Най-прочутата от всички	165
Глава дванайсета. ЯЕЛ: Сценарий за една английска авантюристка	192
Глава тринайсета: СИЛВИЯ РАФАЕЛ (2): Фиаско.....	216
Глава четиринайсета. ДАНИЕЛ: Влюбените шпиони	231
Глава петнайсета: ЕРИКА: Две жени и един терорист.....	243
Част четвърта. Кристални води, девствени плажове... и една тайна.....	265
Глава шестнайсета. ЙОЛА, ГИЛА, ИЛАНА: Раят на гмуркачите, далече, далече	267

Част пета. Ализа Маген и приятели	289
Глава седемнайсега. АЛИЗА: Малкото момиче, което счупи стъкленика похлупак	291
Глава осемнайсега. СИНДИ: Каца с мед – без мед.....	312
Глава деветнайсега. ЛИНДА: Денят, в който Рамсад плака.....	325
Глава двадесета. ДИНА И САМИ: Нощ в Техеран.....	331
Епилог.....	347
Библиография и източници	349

Амазонка – член на раса от жени воини
в гръцката митология.
(*Речник на Мериам Уебстър*)

Въведение

Лиат го авторите

Една лохемет разказва

Аз съм *лохемет* – жена воин. Наричат ме Лиат. Родена съм в Израел, в Йорданската долина. От двацет години съм воин на Мосад. Обичам това, което правя, вдъхновява ме. Важно е всеки от нас, воините, да е отдаден на защитата на нацията, на семейството, на самия себе си.

И трябва да носи онази специфична искра в очите.

Участвала съм в мисии под прикритие по целия свят. Знам как да променя самоличността си. Мога да се преобразя във всеки един момент. Когато съм в чужбина, няма да ме разпознаете. Изглеждам съвсем различно – освен ако не искам да привлека внимание. (А Лиат е изключително красива жена, висока, със сини очи и руса коса.)

Вълнувам се всеки път, щом чуя по високоговорителя, че моят екип се събира в залата за инструктаж. Знам, че нещо ще се случи. Знам, че ще изпия кафето си в Тел Авив, но нямам представа в коя част на планетата ще вечерям.

Няма задача, поставена от Мосад, в която да не могат да участват жени. Наравно с мъжете. Има мисии, в които ние, жените, сме повече. Мъжете идват от армията. Те познават процедурата: оръжия, разузнаване, средства. Аз не. Ние попадаме в сива зона. Като жена мога да мина под радара.

Вестниците описват амазонките на Мосад като „прелестни и спиращи дъха“. Това са глупости. Много по-важно е, че сме абсолютно

равни с мъжете. Твърдят, че сред жените воители има и „техници“. Не, казва се „експерти по кибертехнологии, инженери, компютърни специалисти“.

Изпратихте ми адреса на кафенето, където ще се срещнем. Хайде стига! Дайте ми име в Банкок и ще се появя където трябва, навреме. Нямам нужда от упътвания. Мога да намеря всяко място, на което ми кажат да отида.

Трябва да умея да мисля бързо, да следвам подробен план, но при непредвидени обстоятелства да вземам решения за секунди. Не е лесно да научиш и да приложиш тези умения. Разбира се, има неизменни правила – независимо дали съм на мисия, или не. Никога не седя в кафене с гръб към входа. Плащам питието си, когато ми го сервират, за да мога да си тръгна във всеки момент. Когато съм в чужбина и някой се обърне към мен с истинското ми име, никога не се обръщам.

Когато се връщам от мисия, трябва веднага да се върна към истинската си самоличност, към живота в моята страна. Най-голямата радост е, когато служителят на границата сложи печата в паспорта ми. В таксито на път за вкъщи вече съм старото си „аз“. Промяната е драстична. Може днес да държа в ръцете си едно от най-прецизните устройства, изработвани някога в Израел, а на следващия ден да стоя в пълно отчаяние и на ръба на лудостта пред пералнята, която се е развалила.

Разведена съм, майка съм на две момичета и едно момче. Те не знаят с какво се занимавам. Малката ми дъщеря говореше за шпиони веднъж и аз я питах: „Възможно ли е аз да съм шпионин?“. Тя, на три годинки, отвърна: „Ти? Ти не можеш да сменяш различни роли...“.

Преди време излизах с много богат мъж, който се опитваше да ме впечатли. Все разказваше как мечтае да стане воин на Мосад. „Тези хора знаят как да си сменят самоличността ей така – и щракна с пръсти, – може да стоят точно под носа ми и не бих могъл да разпозна какви са всъщност.“

Погледнах го – той беше много висок, а аз стоях буквално под носа му.

Извънредна глава

ТРИО

Нина, Мерилин и Кира

7 МАРТ, 2007 Г.

Ибрахим Осман слиза от асансьора на четвъртия етаж. Тръгва към хотелската си стая, но странна гледка го кара да спре. Млада жена седи на пода пред съседната врата и плаче. До нея стои голям сребрист куфар. Тя налага здравата му обвивка с юмруци и току натиска закопчалките в опит да го отвори. Напразно.

Осман се поколебава за момент, но все пак се приближава.

– Какво е станало? – пита на английски. – Мога ли да помогна?

Тя вдига обляно в сълзи лице.

– Куфарът е заключен – изхълцва. – Загубих ключа. Не знам как. Не знам какво да правя.

– Може би долу, на рецепцията – казва той. – Те може да знаят...

– Нищо не знаят! Сложих вътре дамската си чанта с всички документи, пари, ключа за стаята... Дори в стаята си не мога да вляза...

– Мога да се опитам да ви помогна – казва той неловко.

– Не, не можете.

Мъжът коленичи до нея и се опитва да отвори закопчалките. Не поддават.

– Може би все пак да звъннем на рецепцията? – пита отново.

– Няма да помогне – тя се поколебава. – Чакайте, някой ми каза веднъж, че... Имате ли случайно друг ключ, отвертка... или джобно ножче, което мога да използвам?

Той свива рамене.

– Не, съжалявам – но се сеща нещо. – Може би ключа от стаята ми? Да опитаме.

– Не мисля – отвърща тя. – Но нека опитам.

Той ѝ подава ключа от стаята си. Тя се навежда над куфара, с гръб към мъжа, така че да не вижда ръцете ѝ. След това ловко притиска ключа в подобен на пластилин материал, който държи в себе си.

Поставя ключа на Осман в тесния отвор над закопчалките на куфара, след това ги натиска отново. Чува се метално прищракване.

– Боже! – тя поглежда куфара с удивление. – Получи се!

– Получи се – повтаря той след нея.

Тя го поглежда с щастлива усмивка.

– Благодаря ви – казва тя. – Много, много ви благодаря. Спасихте ме. Наистина!

Връща му ключа и се заравя в багажа си. Той вижда как изважда голяма кафява дамска чанта и я отваря.

– Ето, моят ключ е тук!

Той вече влиза в стаята си.

– Благодаря ви отново, господине!

Той не знае, че младата дама вече има копие от неговия ключ върху пластилин. След по-малко от час плачещото момиче – Нина, и оперативното звено на Мосад ще могат да проникнат в хотелската стая на Ибрахим Осман – председател на Комисията по ядрена енергетика на сирийското правителство.

* * *

Мосад от доста време следи Ибрахим Осман. Без особен резултат. Частична информация от различни източници и най-вече един доклад на майор Якоби от Израелските отбранителни сили, нает на работа в АМАН (военното разузнаване), са повдигнали подозрението, че е възможно Сирия, следвайки примера на Иран, Ирак и Либия, да се опитва да разработи ядрено оръжие. Повечето експерти на Мосад отхвърлят тази теория. Един от основните им аргументи е, че това

„не устройва президента Асад“. Устройва или не, дебатите продължават, но в крайна сметка Рамсад (така се нарича директорът на Мосад) Меир Даган решава да разгледа хипотезата на Якоби. На среща с директорите на отдели в Мосад Даган твърдоглаво отхвърля всякакви възражения и колебания и поръчва да се използват всички възможни средства, за да се разбере дали Сирия изгражда ядрена инсталация. Задачата е дадена на отдела „Кешет“, специално разработен за трансгранични и презокеански операции.

„Кешет“ е един от най-активните отдели на Мосад. Неговите мъже и жени провеждат стотици операции годишно. Воините му са сред най-изобретателните и находчивите в службата и измислят коварни планове за снабдяване с информация, документи, устройства. Разработват и виртуозни методи за доближаване до изтъкнати служебни лица, които работят зад граница за врага. Понякога това са хора или цели делегации, изпратени от недоброжелателни правителства в Европа, Азия или Африка. Понякога са вражески съюзници, снабдители или дори чужди военномандващи, които сътрудничат с неприятелите на Израел.

Предотвратяването на ядрена заплаха е на първо място в списъка с приоритети на Мосад. А Иран е начело на класацията като ядрена заплаха. Но Рамсад Даган вярва, че ако Иран е сериозно обвързан с ядрен проект и ако Ирак също е опитал да предприеме подобно рисковано начинание, негов дълг е да се увери, че никоя друга вражеска държава не разработва ядрени оръжия тайно. Това е причината той упорито да настоява да разбере точно какво прави Ибрахим Осман – или „господин Атом“ – от сирийското правителство.

Според чужди източници Рам Бен Барак, директор на „Кешет“, е човекът, който изпраща воините си да следят Ибрахим Осман. А той пътува доста. „Даган ни нареди да разберем дали Сирия има ядрен проект, или не“, казва Бен Барак години по-късно пред журналист: „Предприемаш различни действия по цял свят в продължение на няколко месеца, докато не извадиш късмет. Някой прави грешка някъде, а друг постига победа другаде. Меир Даган беше изключително упорит мъж. Много хора му казваха: „Не е възможно да има реактор

в Сирия. Всички тези разходи и загуба на време са за нищо“. Но ние продължихме да следваме неговите нареждания и не се отказахме.“

Няколко поредни мисии не са плодотворни. Изпращането на екипите на „Кешет“ по следите на Ибрахим Осман струва цяло състояние, а резултати няма. Но членове на Мосад разбират, че сириецът ще посети Виена за годишната конференция на Международната агенция за атомна енергия. Осман има апартамент в австрийската столица, но този път решава да отседне в хотел. Там среща плачещата амазонка на Мосад.

Взимането на ключа за стаята на „господин Атом“ е първият етап от операция „Трио“. Всеки от етапите ѝ представлява мисия сам по себе си. А в главната роля е по една млада амазонка.

* * *

Вторият етап. На сутринта Осман слиза за закуска. Ресторантът на хотела гъмжи от хора, всички маси са заети. Сириецът не подозира, че повечето от гостите са воители на Мосад. Оставили са му само едно място – празен стол на маса, на която седи млада жена. Тя говори по телефона и отпива от кафето си.

– Може ли да седна тук? – пита той.

– Разбира се – свива рамене тя с безразличие и продължава разговора си на английски.

И е все по-гневна. Няколко пъти повишава тон, оглежда се, бясна е. Накрая затваря, удряйки телефона си в масата.

– Копеле! – изрича. – Да ми причини това!

Тя вдига очи и поглежда новия си сътрапезник.

– Извинете, изгубих контрол, но той пак се ската, копелето!

Осман кима съчувствено, а ядосаното момиче продължава да мърмори. Разказва му за приятеля си, на когото не може да се има доверие за нищо. И преди е отменял срещи в последния момент, но сега? Тази вечер! Трябвало да празнуват годишнината от първата среща и избрали Виена за романтичното пътуване за уикенда. Тя пристигнала

снощи, а той трябвало да пристигне днес. Но отново променил плана. Точно на този ден!

Осман продължава да кима, съгласявайки се учтиво.

– Изглежда, не осъзнава какво изпуска – казва той.

Тя го поглежда.

– А вие кой сте?

Мъжът се представя по име, без да споменава позицията си в Комисията по ядрена енергетика на Сирия.

– Аз съм Мерилин – усмихва се тя.

Задава му няколко небрежни въпроса и разбира, че той познава Виена добре и че е пътувал по света. Постепенно двамата се потапят в неангажиращ приятен разговор. Осман я харесва и се наслаждава на компанията на толкова млада и красива жена.

Тя отново се връща към провалената среща с приятеля ѝ.

– Толкова се постарях да подготвя прекрасна вечер – казва тя. – Резервирах маса в „Силвио Никол“. Там човек няма шанс, ако не се обади месец предварително. Знаете, че това е най-добрият ресторант във Виена!

– Да, така съм чувал.

Тя вдига рязко глава и събира вежди.

– Кажете, какво ще правите тази вечер?

Той е изненадан.

– Защо питате?

– Би било жалко да отменя резервацията – казва тя. – Може би... Може би бихте могли да ме придружите и да вечеряме там?

– Ние двамата? Заедно? Ами ако приятелят ви дойде...

– Той няма да дойде и не заслужава нищо – обявява тя. – Е, какво мислите? Ще си разделим сметката, разбира се.

Той я поглежда и се усмихва. Не всеки ден такава прекрасна жена го кани на вечеря.

– Защо не? – чува се да казва. – Чудесна идея! В колко часа?

* * *

В осем вечерта Осман и Мерилин се срещат във фойето на хотела и поръчват такси до ресторанта. След като тръгват, екип на „Кешет“ се разполага в същото това фойе. Две амазонки и един мъж воин заемат фотьойлите близо до асансьорите. Ако Осман внезапно промени решението си и се върне твърде рано, те ще го забавят, преди да се качи в стаята. Водачът на екипа Ейтан е на поста си в кола, паркирана отвън, съвсем близо до хотела. След няколко минути той чува в слушалките гласа на един от своите хора. Офицерът използва кодова дума, за да докладва, че двойката е пристигнала в ресторанта и че вече се е разположила на резервираната маса. Осман не знае, разбира се, че съседните маси са заети от други воители на Мосад, които са там, за да се уверят, че вечерята протича по план, и да защитят Мерилин – в случай на нужда.

Всичко е подготвено за третия етап от операцията. И за включването на третата амазонка. Ейтан изпраща оперативен екип – Еял и Кира – на четвъртия етаж на хотела. Те имат ключ от стаята на Осман и влизат лесно. Започват претърсване. На бюрото Осман е оставил няколко лични вещи, както и... телефона си! Вероятно не е искал да бъде обезпокояван по време на вечерята с Мерилин.

Мобилният апарат е защитен с парола. Кира го взема и само след няколко минути успява да го отключи, заобикаляйки паролата. Проверява съдържанието на смартфона. Пълен е със съобщения и документи – и изведнъж...

Натъква се на голям файл със снимки. Един след друг на екрана се редят невероятни кадри. Голяма сграда, а в нея – ядрен реактор в напреднал етап на строеж, големи части от ядрото на реактора и мъже азиатци – китайци и корейци – край него. На други снимки се вижда мястото, където се строи инсталацията. Пуст район. Има около 35 фотографии. Еял и Кира не могат да повярват на очите си. Осман е заснел тайния реактор и азиатските експерти с телефона си!

Воините на Мосад се окопират от вълнението и завършват мисията. Еял разглежда внимателно документите, разпилени на бюрото, но

не намира нищо интересно. Кира копира снимките от телефона чрез устройствата, които носи. Двата подреждат грижливо всичко, както си е било, и се измъкват от стаята.

След края на гурме преживяването в „Силвио Никол“ Осман и Мерилин се връщат в хотела. Разделят се в лобито и Мерилин топло благодари на кавалера си за приятната вечер.

Той заслужава нейните благодарности.

* * *

Както гласи докладът, операция „Трио“ и трите амазонки достигат едно от най-важните разкрития за Мосад. Поразителният материал, придобит благодарение на Нина, Мерилин и Кира, незабавно стига до Рамсад, до началник-щаба на израелската армия и до министър-председателя. Изображенията разкриват голяма цилиндрична конструкция с тънки, но здрави стени. На други снимки се вижда скеле, проектирано да подсили външните стени на реактора. Има и кадри на втора, по-малка сграда, снабдена с маслени помпи, заснети са и няколко камиона, паркирани около нея. Документирана е и трета конструкция, която, изглежда, е кула, осигуряваща снабдяването на вода за реактора. Рамсад Даган оставя на бюрото на министър-председателя Ехуд Олмерт кафяв пощенски плик, съдържащ трийсет и петте снимки, които Мосад донася от Виена.

Олмерт е поразен.

– Това е плутогенен [произвеждащ плутоний] реактор – казва Даган на Олмерт.

Трудно е човек да си представи по-удивителна находка, която всъщност разкрива смъртна опасност за Израел.

– Няма повече въпросителни – съобщава асистентът на Даган на министър-председателя. – Сега имаме само удивителни.

Даган пита Олмерт:

– Господин премиер, какво ще правим?

Отговорът:

– Ще го унищожим!

Откритието е наистина удивително, но в същото време показва груб пропуск на израелските разузнавателни организации. В продължение на няколко години преди мисията във Виена, приписвана на Мосад, ядрен реактор е в процес на строеж под носа на Израел и никой не знае за него. Ако Осман не беше допуснал грешка, Израел е можел да осъмне в мрачна реалност – свят, в който най-неумолимият му враг държи в ръцете си ядрено оръжие.

Снимките, придобити от амазонките от „Кешет“, са изпратени до изследователските лаборатории на Мосад и на АМАН. Аналитичите бързо откриват точното местоположение на реактора: Ал Кибар, отдалечен строителен обект в пустинята в провинция Дейр ез Зор в Източна Сирия. Мястото е близо до границата с Ирак и до река Ефрат. Сградата е с форма на голям куб, висок 20 метра, с площ от 16 000 квадратни метра.

След като снимките са анализирани, Мосад знае къде да търси, и историята зад снимките придобива реални измерения. Азиатците, заснети до реактора, са корейци. Оказва се, че сътрудничеството между Сирия и Северна Корея е започнало през 1990 г., когато президентът на Северна Корея Ким Ир Сен посещава Дамаск. По време на визитата е подписано споразумение за военно и технологично сътрудничество с президента на Сирия Хафез ал Асад. Документът включва и текст във връзка с ядреното оръжие, но се концентрира основно върху изпращането на ракети „Скъд“ от Северна Корея за Сирия. Първата доставка пристига през февруари 1991 г. по време на американската операция „Пустинна буря“.

Въпросът с ядреното оръжие влиза в дневния ред чак през юни 2000 г., когато делегация от Пхенян пристига в Дамаск за погребението на Хафез ал Асад и се среща със сина му – Башар. Разговорите за построяването на ядрено съоръжение в Сирия са увенчани две години по-късно с тристранна среща в сирийската столица, по време на която Иран се включва в проекта. Трите страни се споразумяват, че Северна Корея ще построи сирийския реактор, а Иран ще покрие разходите в размер на два милиарда долара. Реакторът в Ал Кибар ще бъде копие на севернокорейския реактор в Йонбьон.

Строежът започва, но американските и израелските разузнавателни организации са в пълно неведение. Дори посещението на ирански учени, занимаващи се с ядрени технологии, в Дамаск през 2006 г. не действа като сигнална лампа.

Новата информация, донесена от триото амазонки от Виена, обаче означава, че трябва да бъдат взети кардинални решения. Копия на снимките са изпратени незабавно на ЦРУ. През юни 2007 г. Ехуд Олмерт занася подробен доклад на американския президент Джордж Буш и предлага бомба на САЩ да унищожи реактора, който представлява огромна опасност за народите от Близкия изток. Няколко фигури от администрацията в Белия дом – като вицепрезидента Дик Чейни – подкрепят военния удар, но Буш се колебае. По съвет на държавния секретар Кондолиза Райс и някои от нейните съветници той се въздържа от действие с обяснението, че бомбардирането на реактора ще представлява нападение срещу суверенна държава. Вместо това предпочита да използва средствата на дипломацията. В телефонен разговор Олмерт недвусмислено заявява на Буш:

– Намирам вашата стратегия за много обезпокоителна. Ще направя това, което смятам за необходимо, за да защита Израел.

– Този човек има „топки“ – казва Буш по-късно. – Затова го харесвам.

* * *

Междувременно наблюдението на реактора е възложено на космическите сателити на САЩ и Израел. Те докладват, че за да се избегне привличане на внимание, сирийският режим се е въздържал от поставяне на противовъздушна отбрана около реактора. Сирийците дори разхвърлят отпадъци около конструкцията, за да създадат илюзията, че не става въпрос за активен обект. Сателитите обаче откриват още, че сирийците изграждат съоръжението с главоломна скорост. Вашингтон и Йерусалим вярват, че реакторът ще бъде завършен и функциониращ до месеци. Всяко нападение по-късно би довело до из-

пускане на смъртоносна радиация и ужасяващи последици – както за околната среда, така и за хората в Сирия и извън нея.

Олмерт решава да бомбардира реактора. Операцията носи кодово име „Извън кутията“.

4 септември 2007 г. Според лондонския вестник „Сънди Таймс“ елитен отряд от командоси – „Шалдаг“ (Синьо рибарче) – е изпратен с хеликоптери до района на Дейр ез Зор и прекарва почти цял един ден, криейки се близо до реактора. (Друга версия твърди, че мисията е проведена от поделението „Сайерет Маткал“.) Задачата на командосите е да осветят стените на реактора с лазерни лъчи през нощта така, че самолети на Военновъздушните сили на Израел да се насочат към целта.

Самолети наистина идват. В 11 часа през нощта четири изстребителя F-15 излитат от военновъздушната база в Хацерим, а един F-16 – от писта на летище „Рамон“*. За да се предотврати война със Сирия, са взети всички възможни мерки за прикриване на участието на Израел в мисията. Самолетите прелитат първо на север, над Средиземноморието, и когато достигат сирийско-турската граница, се обръщат на юг, сякаш идват от Турция. Те се приближават към Дейр ез Зор, поддържайки изключително ниска височина. Специални екипи на Израелските отбранителни сили прекъсват дейността на сирийските радарни станции и приближаването на изстребителите не е засечено. Те достигат мястото в Ал Кибар, прицелват се в реактора, чиито стени са вече оцветени от лазерни лъчи, пускат бомбите и унищожават конструкцията с форма на куб.

През следващите дни огромни заглавия и сензационни репортажи заливат световните медии. Някои приписват бомбардировката на Израел, което изглежда логично. Експерти пророкуват в обширни статии, че предстои война между Сирия и Израел. Но президентът Асад избира да я избегне. Израел запазва пълно мълчание и не признава да има нещо общо с операцията. Асад и сирийският генерален щаб знаят, разбира се, че израелските Военновъздушни сили са бомбардирали реактора. Мълчанието на Израел обаче им дава възможност да избегнат действия в отговор на нападението. Освен това Дамаск няма ин-

* Летище в южната част на Израел. – Б. пр.

терес да разкрие, че унищожената постройка е ядрен реактор, построен с помощта не на друг, а на Северна Корея. След дълги часове на тишина и смут официалната новинарска агенция в Сирия публикува объркващо изявление. Израелски самолет е проникнал в сирийското въздушно пространство час след полунощ. „Нашите въздушни сили го принудиха да отстъпи, след като той беше пуснал мунициите си върху опустелия район. Няма нанесени щети върху хора или оборудване“, пише в съобщението.

* * *

Тази мисия има и заключителна част, не по-малко драматична. Директор на сирийския ядрен проект е генерал Мохамед Сулейман, главнокомандващият на сирийската Армия на сенките – малък секретен екип, чиито членове са най-добрите агенти и военни експерти в страната. Сулейман е един от най-влиятелните хора в Сирия. Той е довереният съветник на президента Асад. Действа зад плътна завеса от потайност, далеч от погледите на медиите. След унищожението на реактора в Дейр ез Зор Сулейман крои планове за нов, но преди да се впусне в това начинание, си взема няколко дни отпуск във вилата си в северната част на Сирия. Къщата се намира на крайбрежието на Средиземно море. Сулейман кани и приятели. Седят на верандата с лице към тихото море и се наслаждават на спокойна вечеря. Според репортажите в медиите компанията не забелязва две сенки, които се надигат откъм леките вълни. Това са снайперисти. Лодката им е далеч, стигнали са до мишената с гмуркане и плуване. Те насочват оръжията си към главата на Сулейман и стрелят едновременно. Генералът се просва мъртъв на масата, а двамата воители се гмуркат, за да се върнат до лодката си.

Сирийското правителство публикува изявление за пресата по повод смъртта на Сулейман, „причинена – така пише – от сърдечен удар“.

Това е краят на мисията на Мосад, започнала с посещението на три амазонки в романтичната Виена.

Всички имена в тази глава са художествена измислица, с изключение на тези на Меир Даган, Ибрахим Осман, генерал Мохамед Сулейман, Рам Бен Барак и тези на политическите фигури, замесени в историята. – Б. а.